

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 696: Đã Biết Tướng Do Nghiệp Chuyển, Nghiệp Lại Tạo Từ Tâm

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 059)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Đã biết tướng do nghiệp chuyển, nghiệp lại tạo từ tâm.】

Hai câu này đã nói lên đạo lý, thực sự là đạo lý của vạn hữu trong vũ trụ, đây là nói từ góc độ rộng lớn. Nếu nói từ góc độ nhỏ hơn, về vận mệnh một đời của một con người chúng ta, đời này của quý vị là mạng tốt hay mạng không tốt, hai câu này đã giảng rất rõ ràng, giảng rất tường tận. Hiểu được hai câu này, quý vị liền có thể làm chủ vận mệnh của chính mình, có thể cải tạo vận mệnh của mình; cải tạo vận mệnh không khó. Tướng là sắc tướng. Sắc tướng, tức là cơ thể này của ta, cơ thể ta không tốt, cơ thể ta nhiều bệnh, cơ thể ta không được viên mãn, rất nhiều người muốn sửa đổi, vậy dùng phương pháp gì để sửa? Đến thăm mỹ viện để sửa, nhờ phẫu thuật chỉnh hình ngoại khoa để sửa, càng sửa càng tồi tệ! Tác dụng phụ của nó quá lớn, sửa xong rồi ra xem lại, thì thật sự là người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ, quá đáng sợ! Họ không hiểu đạo lý là phải sửa đổi từ nội tâm. Tâm của quý vị thiện, tướng mạo của quý vị liền lương thiện; tâm từ bi, tướng mạo liền viên mãn, phải sửa đổi từ ngay chỗ này. Không cần phải tìm đến phẫu thuật thẩm mỹ, không cần dùng đến nó đâu, cái đó hại chết người. Phải sửa đổi từ nội tâm, điều này nhất định phải hiểu rõ, “nghiệp tạo từ tâm” (nghiệp tác ư tâm). Già yếu rồi, khổ vì già (lão khổ), ngay cả già yếu cũng có thể “phản lão hoàn đồng” (trẻ hóa trở lại), có thể quay ngược trở lại, chỉ cần quý vị biết cách sửa đổi. Vì sao quý vị lại già? Vì tâm già rồi, ngày ngày đều nghĩ: tôi già rồi, bảy mươi, tám mươi, chín mươi tuổi rồi, già rồi! Họ suốt ngày từ sáng đến tối cứ nghĩ đến cái già, thì liền già đi rất nhanh. Nếu như quý vị có thể quên đi cái già, ý niệm của quý vị đều là ý niệm của người trẻ tuổi, quý vị lập tức liền quay ngược trở lại, cơ thể cũng hồi phục lại, thân thể cũng linh hoạt, đây là tướng, là sắc tướng. Phải hiểu được đạo lý “từ tâm tướng mà sinh ra” (tùng tâm tướng sinh), xem quý vị nghĩ như thế nào, thì nó liền biến đổi như thế đó. Thường thường nghĩ đến Phật, thường thường nghĩ đến Bồ Tát, nghĩ

như vậy vài năm, tướng mạo liền biến thành Phật Bồ Tát, “tướng tùy tâm chuyển”. Tướng mạo sẽ thay đổi, sẽ biến thành Phật Bồ Tát, trở nên rất viên mãn, khiến cho người ta nhìn thấy quý vị đều hoan hỷ, đều tôn trọng quý vị, nó thực sự sẽ biến đổi. Hãy nghĩ nhiều đến những điều tốt đẹp, đừng nghĩ đến điều xấu xa. Hãy nhìn ngắm Phật Bồ Tát nhiều hơn, y theo hình tướng đó của Phật Bồ Tát mà khuôn đúc chính mình, rèn giũa lại bản thân mình, đây là người thông minh, đây là người chân chính có trí huệ, phải hạ thủ công phu từ ngay trên tâm địa.

Kỳ thực mà nói, tâm là chủ tử, tâm rất quan trọng. Về mặt sự tướng, những điều đó chỉ là phương pháp hỗ trợ phụ thêm mà thôi. Về mặt sự tướng, hiện nay những người có tuổi, những người bốn, năm mươi tuổi, biết chú trọng thân thể, bảo dưỡng thân thể, cần phải tắm rửa, mỗi ngày phải luyện khí công, phải đi đánh quyền, làm những việc rèn luyện thân thể này, thì thân thể cũng chưa chắc đã tốt lên được bao nhiêu, chưa hẳn đâu! Người học Phật chúng ta lễ Phật, lễ Phật đối với việc rèn luyện thân thể là vô cùng tốt, thể nhưng đó cũng chỉ là phụ trợ. Điều chân chính chủ yếu nhất là luyện tâm, đó mới là điều thực sự quan trọng. Lúc tôi mới học Phật, trước khi xuất gia, khi còn làm cư sĩ, tôi cùng với Pháp sư Sám Vân ở am tranh. Lúc bấy giờ, Lão Hòa thượng Bồ Diệu của chùa Nguyên Hạnh ở Cao Hùng, Đài Loan hiện nay, cũng đang ở am tranh cùng với chúng tôi, thời điểm đó chúng tôi ở cùng nhau, tôi và vị Lão Hòa thượng này giao tình rất sâu đậm. Lúc bấy giờ mỗi ngày vào buổi sáng tôi dậy từ lúc ba giờ, mỗi tối chín giờ đi ngủ, ba giờ sáng thức dậy, sống ở trên núi. Ngọn núi lúc đó là núi hoang không có người ở, không giống như bây giờ, cảnh quan bây giờ đã bị phá hoại hoàn toàn rồi. Buổi sáng thức dậy làm thời khóa sớm, làm xong thời khóa sớm, tôi phải làm điểm tâm sáng, phải nấu bữa sáng. Pháp sư Sám Vân rất chú trọng việc ăn uống, buổi sáng ngài phải ăn cháo nấu với sữa đậu nành. Buổi sáng chúng tôi thức dậy phải xay sữa đậu nành, trong sữa đậu nành có trộn thêm hạt đậu phộng, món cháo đó rất thơm, rất ngon, bữa sáng đều tự mình làm lấy. Làm xong xuôi, sau khi nấu chín bữa sáng, vẫn còn một khoảng thời gian trống để lễ Phật. Buổi sáng tôi lạy ba trăm lạy, tốc độ lạy của tôi rất nhanh, khoảng chừng hơn một tiếng đồng hồ đôi chút là lạy xong ba trăm lạy. Buổi trưa tôi lạy hai trăm lạy, buổi tối lạy ba trăm lạy, mỗi ngày quy định là lạy Phật tám trăm lạy. Tôi đã lạy như vậy trong năm tháng rưỡi, lạy được mười mấy vạn lạy. Sau này, sau khi xuất gia thì bắt đầu công việc giảng dạy, bận rộn với việc giảng kinh, những việc tu hành trên sự tướng này liền ít đi rất nhiều. Gần hai mươi

năm trở lại đây, tôi hầu như không có lễ Phật nữa, chỉ khi giảng kinh thì lễ ba lay ở bên cạnh bục giảng, giảng xong lại lễ ba lay, không có lay thêm nữa, bất kỳ vận động gì cũng không có. Tôi giảng kinh ở Mỹ, gặp được những người luyện công đến từ Trung Quốc, lúc giảng kinh ở San Francisco gặp được những người này, họ đến nghe. Nghe xong, có thánh giả nói với tôi rằng: Thừa Pháp sư, những người có công phu đến từ Trung Quốc này, họ ở dưới nói công phu của Ngài là ở bậc cao, Ngài đã luyện như thế nào vậy? Hỏi tôi đã luyện thế nào? Tôi cười cười nói: Tôi chẳng có luyện gì cả, sao lại là bậc cao được? Thế nhưng họ nói “bậc cao” đó cũng có đạo lý của nó, chúng ta hiểu được điều này. Cái mà chúng ta luyện là tâm thanh tịnh, chúng ta tu luyện từ ngay trên cội gốc, còn họ luyện cái đó là luyện trên cành lá, hoàn toàn khác nhau! Cho nên tâm thanh tịnh, thân thanh tịnh, thì mọi bệnh tật đều không sinh, sẽ không già yếu, Tâm mới là quan trọng!

Đại sư Thiện Đạo trong bản chú giải “Quán Vô Lượng Thọ Phật Kinh” có giảng, tất cả đều là do Tâm làm chủ tể, ý nghĩa này đã được Ngài lặp đi lặp lại rất nhiều lần cho chúng ta. Chỗ này đã nói rất có đạo lý: Tướng do nghiệp chuyên, nghiệp tạo từ tâm. Tâm phải thanh tịnh, tâm phải bình đẳng, tâm phải lương thiện, tâm phải từ bi, trong mỗi niệm đều nghĩ đến tất cả chúng sinh, đem cái “Ngã” (ta) quên đi mất rồi. Quý vị muốn nói đến cái già, già thì cũng phải có một người nào đó để già đi chứ, “tôi già rồi”; nếu “tôi” không còn nữa thì ai già đây? Phật Bồ Tát vì sao không già? Vì các Ngài không có “ta” (vô ngã), có “ta” thì mới già, không có “ta” thì liền không già nữa. Có “ta”, thì mới sinh bệnh; không có “ta”, thì lấy ai để sinh bệnh? Trong số quý vị, hễ ai chấp trước có cái “ta”, thì quý vị sẽ phải sinh bệnh; nếu như cái “ta” này bỏ đi rồi, không còn nữa, thì nhất định sẽ không sinh bệnh, nhất định sẽ không già yếu; hơn nữa, cái chết cũng không còn nữa, có “ta” thì “ta” mới chết, “ta” không còn nữa thì ai chết đây? Sinh, lão, bệnh, tử toàn bộ đều không còn nữa. Trong “Kinh Kim Cang” dạy chúng ta: “Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sinh tướng, vô thọ giả tướng”, sau đó quý vị thử hỏi xem ai già, ai bệnh, ai chết? Tất cả đều không có. Như vậy mới gọi là giải thoát, mới gọi là đắc đại tự tại!